

Det er ikke værd at gjøre Noget ved denne Sag nu, lad det blive til næste Aar, saa vil der fra Ministeriets Side blive gjort Stridt dertil, og saa vil det blive opført paa Budgettet. Det er imidlertid ganske vist, at der blev sat saa stor Priis paa, at allerede det nuværende Budget kunde indeholde Vidnesbyrd om, at en Forandring vil skee, at jeg ligeoverfor dette Duffe har troet, at der ikke kunde være noget Afgjørende derimod, naar tvivrigt den hele Bestemmelses Ikrasttræden blev ordnet ad administrativt Veie. Det er derfor det, som ogsaa vil skee. Jeg seer ikke, at der er nogen Nødvendighed for, at det skeer, forinden der bliver Spørgsmaal om en Vedtagelse her fra Lændsthingets Side, og det vil der heller ikke være nogen Mulighed for; men jeg anseer mig for fuldkommen berettiget efter de Forhandlinger, der have fundet Sted, til ad administrativt Veie at lade Forandringen indtræde ved Skoleaarets Begyndelse.

Madvig: Det gjør mig ondt, at den høitærede Minister, saavidt jeg kunde spore af hans Udtalelser, har sølt sig stærkere afficeret; end jeg havde ventet, ved hvad jeg har udtalt ved første Behandling og idag. Jeg troer, at naar man gjennemlæser mine Foredrag, vil man deri finde Spor af den Agtelse og Bøvlille, jeg har for Ministeriet og for Ministeren, men man vil maastee tillige finde antydet, at det er forekommet mig, at Ministeriet stundom har vurderet Bøvselighederne, som jeg meget vel veed ere tilstede ligeoverfor den anden Deel af Repræsentationen, saa høit, at Hensynet til de Bøvseligheder, der kunne opstaae her, ved at vi pligtmæssig holdt paa vor Ret, ere blevne undervurderede; Mere, paaستاer jeg, vil man ikke finde, og dette troer jeg, fremgaaer af selve Ministerens Foredrag. Jeg skal slet ikke gaae ind paa det Enkelte, heller ikke paa at oplyse, at Udskilligt blev nævnt som udtalt af mig, hvilket var udtalt af Andre. Jeg har ikke klaget over Sageloven for Universitetslærerne (Cultusministeren: Men den almindelige Sagelov!). Om disse Lovudkast har jeg antydet, at det forekom mig, at der ikke var fuldstændig Kraft til at fremme dem; med Hensyn heril henviser jeg til første

Behandling af Udkastene i det andet Thing. Hvad nu angaaer den foreliggende Sag, saa har den høitærede Minister sagt, at hvad jeg har foreslaaet, reducerer sig i Realiteten næsten til Intet; bestømere viser det sig, troer jeg, at det ikke i fjerneste Maade har været min Tanke at gjøre Noget, der kunde bærede Ministeren Bøvseligheder, ja ikke engang Noget, der kunde bærede ham en forbigaaende Ubehagelighed udover det, jeg anseer absolut nødvendigt for dette Thing og for vor hele constitutionelle Forsatning. Den høitærede Minister har sagt, at han troer Hans Majestæt berettiget til ad administrativt at forhøje Skolepengene. Derom skal jeg ikke disputere, idet jeg har indrømmet, at Sagen er tvivlsom, men jeg paaستاer, at det ikke er nogen administrativ Afgjørelse, der her vil finde Sted, hvis ingen Ændring skeer, og, uagtet jeg, naar det ikke er meget maagtpaaliggende, ikke vil sige Noget, der kunde støde en Minister, som jeg anseer for meget velvilligt stemt imod mig, nødes jeg dog til at sige, at det undrer mig at see det betegnet som administrativ Afgjørelse, naar der forbeholdes Hans Majestæt at give en Resolution i Genhold til en Bøvtering, der har fundet Sted i Folkethinget; thi en derfra afvigtende Resolution kan der jo i dette Tilfælde ikke tænkes. Det synes mig, at Sagen er bleven endnu vøvselligere for Lændsthinget at komme fra, naar det just er fremhævet af Ministeren, at Sagen skal ordnes administrativt, men det med det Samme er klart, at Afgjørelsen er bunden ved et Botum af det ene Thing, som ikke kan gjentages eller controlleres i det andet. Vi komme da dertil, at der forelægges Hans Majestæt til Sanction Noget, der er vedtaget i det ene Thing alene, og det gaaer dog ikke paa nogen Maade an. Jeg troer, at den høitærede Minister vil kunne klare Sagen paa anden Maade, men for mig er det aabenbart, at naar ikke de Ændringer, jeg har tilladt mig at stille, vedtages, og derved den bindende Kraft i Folkethingets Botum ophæves, saa er det derved givet, at Taxter af den Art ikke blot kunne vedtages ved Finantsloben, men, hvad der er endnu værre, at de kunne bindende vedtages af Folkethinget alene.